

Godziny urzędowania	Informacja w Sprawach	Czytelnia Akt	Biuro Podawcze
	Pn.- Pt. 8 ⁰⁰ -16 ⁰⁰	Pn.- Pt. 8 ⁰⁰ - 15 ³⁰	Pn.- Pt. 8 ⁰⁰ -16 ⁰⁰
Telefon	22 553 70 70	Wydz. I - IV ul. Jasna 2/4 22 553 78 21, 22 553 78 22	ePUAP
Email	Radom 48 368 99 08	Wydz. V - VII ul. J. Pankiewicza 4 22 553 70 37	/wsa_waw/SkrytkaESP
	informacja@warszawa.wsa.gov.pl	Radom 48 368 99 18	
	czytelnia@warszawa.wsa.gov.pl		
NIP 525-2283-365	REGON 015608709	Konto Bankowe Sądu 96 1010 1010 0078 1022 3100 0000	
Wynik rozprawy dostępny po zakończeniu posiedzenia Sądu, najpóźniej w dniu następnym na stronie: http://etr.warszawa.wsa.gov.pl			

**Wojewódzki Sąd Administracyjny
w Warszawie**
WYDZIAŁ II
ul. Jasna 2/4
00-013 Warszawa

Dnia 10 listopada 2022 r.
Sygn. akt II SAB/Wa 78/22

W odpowiedzi należy podać
sygnaturę akt sądu

Katarzyna Witek
Pełn. Stowarzyszenia Sieć Obywatelska
Watchdog Polska zs. w Warszawie

DORĘCZENIE ODPISU WYROKU

W wykonaniu zarządzenia z dnia 28 października 2022 r. sekretariat Wydziału II Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego doręcza Pani jako Pełnomocnikowi strony skarżącej odpis wyroku wraz z uzasadnieniem z dnia 12 października 2022 r. wydanego na posiedzeniu niejawnym w trybie uproszczonym.

Monika Gieszczyńska

specjalista

POUCZENIE

1. Od powyższego wyroku przysługuje skarga kasacyjna do Naczelnego Sądu Administracyjnego, w terminie 30 dni od daty doręczenia orzeczenia z uzasadnieniem, za pośrednictwem tutejszego Sądu, przy czym oddanie pisma w placówce Poczty Polskiej S.A. (będącej operatorem wyznaczonym w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe), albo placówce pocztowej operatora świadczącego pocztowe usługi powszechne w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, albo polskim urzędzie konsularnym, jak również złożenie pisma przez żołnierza w dowództwie jednostki wojskowej albo przez osobę pozbawioną wolności w administracji zakładu karnego lub aresztu śledczego oraz przez członka załogi polskiego statku morskiego u kapitana statku jest równoznaczne z wniesieniem go do Sądu. Datą wniesienia pisma w formie dokumentu elektronicznego jest określona w urzędowym poświadczeniu odbioru data wprowadzenia pisma do systemu teleinformatycznego sądu (art. 83 § 3, 4 i 5 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, Dz. U. z 2022 r. poz. 329, zwanej dalej „p.p.s.a.”).
2. Skarga kasacyjna złożona po upływie wskazanego powyżej trzydziestodniowego terminu zostanie odrzucona (art. 178 p.p.s.a.).
3. Skarga kasacyjna powinna być sporządzona przez pełnomocnika będącego: adwokatem lub radcą prawnym. Skarga kasacyjna sporządzona przez podmiot nieuprawniony będzie odrzucona bez merytorycznego rozpoznania.

4. Strona może wystąpić do Sądu o przyznanie jej prawa pomocy przez ustanowienie adwokata, radcy prawnego. Wniosek w tym przedmiocie powinien być złożony na urzędowym formularzu określonym w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 sierpnia 2015 r. w sprawie określenia wzoru i sposobu udostępnienia urzędowego formularza wniosku o przyznanie prawa pomocy w postępowaniu przed sądami administracyjnymi oraz sposobu dokumentowania stanu majątkowego, dochodów lub stanu rodzinnego wnioskodawcy (Dz. U. z 2015 r. poz. 1257, z późn. zm.).
5. Urzędowe formularze, o których mowa w pkt 4, są udostępniane we wszystkich wojewódzkich sądach administracyjnych, Naczelnym Sądzie Administracyjnym, w urzędach gmin, a także w Internecie pod adresem: <http://www.warszawa.wsa.gov.pl/>.

POUCZENIE O WARUNKACH WNOŠZENIA PISM ORAZ DORECZANIA PISM PRZEZ SĄD ZA POMOCĄ ŚRODKÓW KOMUNIKACJI ELEKTRONICZNEJ

1. Pisma do sądu administracyjnego można wnieść w formie dokumentu elektronicznego przez elektroniczną skrzynkę podawczą sądu (art. 12b § 2 p.p.s.a.). Elektroniczna skrzynka podawcza sądu jest zlokalizowana na elektronicznej platformie usług administracji publicznej (ePUAP). W celu wniesienia takiego pisma do sądu strona powinna posiadać konto na platformie ePUAP. Instrukcja zakładania konta dostępna jest pod adresem: <https://epuap.gov.pl/wps/portal>. Pisma wysłane na adres elektroniczny sądu (adres e-mail), czyli z pominięciem elektronicznej skrzynki podawczej sądu, nie wywołują skutków prawnych, które ustawa - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnym wiąże ze złożeniem pisma procesowego.
2. Każde pismo w formie dokumentu elektronicznego powinno zawierać adres elektroniczny (tj. adres na platformie ePUAP). W przypadku niewskazania adres elektronicznego przyjmuje się, że właściwym jest ten adres, z którego nadano pismo wniesione w formie dokumentu elektronicznego (art. 46 § 2a i 2d p.p.s.a.).
3. Pismo i załączniki wnoszone w formie dokumentu elektronicznego powinny zostać podpisane przez stronę albo, jej przedstawiciela ustawowego lub pełnomocnika kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym (art. 46 § 2a i 2b p.p.s.a.).
4. Do pisma w formie dokumentu elektronicznego nie dołącza się jego odpisów (art. 47 § 3 p.p.s.a.). Zamiast odpisu pisma strona zobowiązana jest do uiszczenia opłaty kancelaryjnej za sporządzenie wydruków takiego pisma i jego załączników wniesionych w formie dokumentu elektronicznego w celu ich doręczenia stronom, które nie posługują się środkami komunikacji elektronicznej do odbioru pism (art. 235a p.p.s.a.).
5. Datą wniesienia pisma w formie dokumentu elektronicznego jest określona w urzędowym poświadczeniu odbioru data wprowadzenia pisma do systemu teleinformatycznego sądu (art. 83 § 5 p.p.s.a.).
6. Wniesienie pisma do sądu w formie dokumentu elektronicznego jest równoznaczne z żądaniem doręczenia korespondencji z sądu za pomocą środków komunikacji elektronicznej. Pisma sądu mogą być doręczane stronie za pomocą środków komunikacji elektronicznej również w przypadku, gdy strona składa do sądu pisma w postaci papierowej, jeżeli wystąpi ona do sądu o takie doręczenie i wskaże sądowi adres elektroniczny albo wyrazi zgodę na doręczanie pism za pomocą tych środków i wskaże sądowi adres elektroniczny (art. 74a § 1 p.p.s.a.). W przypadku niewskazania adresu elektronicznego doręczenie pism przez sąd następuje na adres zamieszkania, a w razie jego braku - na adres do doręczeń, lub siedziby strony, jej przedstawiciela ustawowego lub pełnomocnika (art. 46 § 2d p.p.s.a.).

„Art. 177 § 1 Skargę kasacyjną wnosi się do sądu, który wydał zaskarżony wyrok lub postanowienie, w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia stronie odpisu orzeczenia z uzasadnieniem.

§ 2. Termin do wniesienia skargi kasacyjnej dla stron wiąże również prokuratora, Rzecznika Praw Obywatelskich i Rzecznika Praw Dziecka. Jeżeli jednak orzeczenia nie doręcza się stronie prokurator, Rzecznik Praw Obywatelskich i Rzecznik Praw Dziecka mogą w terminie trzydziestu dni od dnia wydania orzeczenia wystąpić o sporządzenie uzasadnienia orzeczenia i wnieść skargę kasacyjną w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia odpisu orzeczenia z uzasadnieniem.

§ 3. W razie ustanowienia w ramach prawa pomocy adwokata, radcy prawnego, po wydaniu orzeczenia, na wniosek złożony przez stronę, której doręcza się odpis orzeczenia z uzasadnieniem sporządzonym z urzędu, albo przez stronę, która zgłosiła wniosek o sporządzenie uzasadnienia orzeczenia, termin do wniesienia skargi kasacyjnej biegnie od dnia zawiadomienia pełnomocnika o jego wyznaczeniu, jednak nie wcześniej niż od dnia doręczenia stronie odpisu orzeczenia z uzasadnieniem.

§ 4. Jeżeli pełnomocnik wyznaczony na podstawie art. 253 § 2 nie stwierdza podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej, składa w sądzie, w terminie do wniesienia skargi kasacyjnej, sporządzoną przez siebie opinię w tym przedmiocie wraz z odpisem dla strony, dla której został ustanowiony. Sąd doręcza odpis opinii stronie. Termin do wniesienia skargi kasacyjnej przez stronę biegnie od dnia doręczenia odpisu opinii, o czym sąd poucza stronę, dokonując doręczenia.

§ 5. Przepisu § 4 zdanie trzecie nie stosuje się, jeżeli sąd stwierdzi, że opinia nie została sporządzona z zachowaniem zasad należytej staranności. W takim przypadku sąd zawiadamia o tym właściwą

okręgową radę adwokacką, radę okręgowej izby radców prawnych, która wyznacza innego pełnomocnika.

§ 6. W przypadku odmowy przyznania prawa pomocy w zakresie obejmującym ustanowienie adwokata, radcy prawnego, na wniosek, o którym mowa w § 3, bieg terminu do wniesienia skargi kasacyjnej nie może rozpocząć się wcześniej niż od dnia doręczenia stronie postanowienia, a jeżeli strona wniesie środek zaskarżenia na to postanowienie - wcześniej niż od dnia doręczenia postanowienia kończącego postępowanie w tym przedmiocie."

ODPIS

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 października 2022 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie
w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia WSA

Tomasz Szmydt (spr.)

Sędzia WSA

Sławomir Antoniuk

Asesor WSA

Michał Sułkowski

po rozpoznaniu w trybie uproszczonym w dniu 12 października 2022 r.

sprawy ze skargi Stowarzyszenia Sieć Obywatelska Watchdog Polska z siedzibą w Warszawie

na bezczynność Komendanta Rejonowego Policji Warszawa I

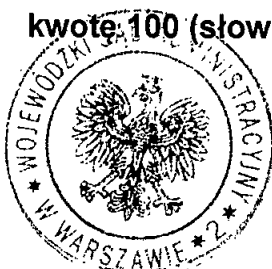
w przedmiocie rozpatrzenia wniosku z dnia 12 marca 2021 r. w zakresie udostępnienia informacji publicznej

1. zobowiązuje Komendanta Rejonowego Policji Warszawa I do rozpatrzenia punktu 3 wniosku z dnia 12 marca 2021 r. w terminie 14 dni od daty doręczenia prawomocnego wyroku wraz z aktami sprawy;
2. stwierdza, że Komendant Rejonowy Policji Warszawa I dopuścił się bezczynności w zakresie rozpatrzenia punktu 1 i 2 wniosku z dnia 12 marca 2021 r.;
3. stwierdza, że bezczynność organu nie miała miejsca z rażącym naruszeniem prawa;
4. zasądza od Komendanta Rejonowego Policji Warszawa I na rzecz Stowarzyszenia Sieć Obywatelska Watchdog Polska z siedzibą w Warszawie kwotę 100 (słownie sto) złotych, tytułem zwrotu uiszczonego wpisu od skargi.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

Monika Gieros

specjalista

UZASADNIENIE

Stowarzyszenie Sieć Obywatelska Watchdog Polska (dalej "Skarżący", "Stowarzyszenie") wniosła do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie pismem z 27 kwietnia 2021 r., skargę na bezczynność Komendanta Rejonowego Policji Warszawa I (dalej: „Komendant”, „organ”) w przedmiocie rozpoznania wniosku z 12 marca 2021 r. o udostępnienie informacji publicznej.

W sprawie ustalony został następujący stan faktyczny.

Wnioskiem z dnia 12 marca 2021 r. złożonym drogą elektroniczną – przez ePUAP, Stowarzyszenie wniosło o udzielenie informacji publicznej dotyczącej „parawanu”, którym funkcjonariusze policji zasłonili protestujących przed siedzibą Trybunału Konstytucyjnego w Warszawie w dniu 10 marca 2021 r., o którym mowa w artykule: <https://wiadomosci.gazeta.pl/wiadomosci/7,114883,26870140,policjzaslonil-a-parawanem-osoby-ktore-przypielysie-do-ogrodzenia.html>. Stowarzyszenie wiosło o przekazanie odpowiedzi z udzieloną informacją przez ePuap, a także o udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. Kto podjął decyzję (wydał polecenie), o wykorzystaniu „parawanu”, i zastąpieniu protestujących? Wnosimy o podanie imienia, nazwiska i stopnia.
2. Wnosimy o udostępnienie skanów dokumentów, świadczących o podjęciu tej decyzji, o ile takowe powstały.
3. Wnosimy o wskazanie motywów (uzasadnienie) tej decyzji/polecenia, o ile takowe nie są zawarte w dokumentach, o których mowa w pkt 2.

Decyzją z dnia 26 marca 2021 r., Komendant działając na podstawie art. 16 ust. 1 w zw. z art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1429 ze zm.), art. 20a ust. 1 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2020 r., poz. 360 ze zm.), a także art. 104 i 107 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 roku Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256 ze zm.), odmówił udostępnienia wnioskowanej informacji publicznej w zakresie objętym pytaniami 1 oraz 2.

W uzasadnieniu decyzji Komendant wskazał, że w sprawie zachodzi przesłanka uzasadniająca ograniczenie podmiotowego prawa do informacji, określona w art. 5 ust. 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej. Ograniczenie prawa do informacji związane jest natomiast z art. 20a ust. 1 ustawy o Policji,

zgodnie z którym Policja, w związku z wykonywaniem zadań wymienionych w art. 1 ust. 2 ustawy, zapewnia m.in. ochronę form i metod ich realizacji oraz informacji, a także danych identyfikujących policjantów.

Jednocześnie pismem z tego samego dnia, Komendant wyjaśnił zasady użytkowania przez policję „parawanów”.

W tym stanie faktycznym została wywiedziona wskazana na wstępie skarga z 27 kwietnia 2021 r. na bezczynność Komendanta Rejonowego Policji Warszawa I. Stowarzyszenie wniosło o zobowiązanie organu do załatwienia wniosku z 12 marca 2021 r. o udostępnienie informacji publicznej, orzeczenie, że organ dopuścił się bezczynności z rażącym naruszeniem prawa oraz zasądzenie kosztów postępowania. Skarżący zarzucił naruszenie:

- 1) art. 61 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. w zakresie, w jakim przepis ten stanowi gwarancję prawa do uzyskiwania informacji o działalności organów władzy publicznej, poprzez błędne zastosowanie, polegające na nieudostępnieniu informacji publicznej na wniosek,
- 2) art. 10 ust. 1 w zw. z art. 13 ust. 1 i w zw. z art. 4 ust. 1 pkt 4 u.d.i.p. w zakresie, w jakim z przepisów tych wynika, że informacja nieudostępniona w Biuletynie Informacji Publicznej jest udostępniana na wniosek bez zbędnej zwłoki, nie później jednak niż w ciągu 14 dni od dnia złożenia wniosku poprzez brak zastosowania, polegający na niezrealizowaniu wniosku o udostępnienie informacji publicznej.

W uzasadnieniu Stowarzyszenie podniosło, że nie otrzymało odpowiedzi na złożony wniosek o udostępnienie informacji publicznej, wobec czego w dniu 8 kwietnia 2021 r. przez platformę ePUAP skierowało do organu pismo przypominające, na które organ również nie odpowiedział. Wobec powyższego organ nie udostępnił zdaniem Skarżącego ani wnioskowanej informacji, ani nie wydał administracyjnej decyzji odmownej.

Odnosząc się do pierwszej z wnioskowanych informacji, Skarżący przytoczył wyrok WSA w Szczecinie z 17 marca 2016 r. (II SAB/Sz 11/16), w której sąd zobowiązał organ do udostępnienia informacji, m.in. odpowiedzi na pytanie: „kto prowadził zajęcia w ramach przedmiotowego doskonalenia z zakresu obsługi urządzenia Iskra-1 (podać imię, nazwisko oraz stopień służbowy)”, stwierdzając iż stanowi ona informację publiczną. Podniósł, że pierwsza z wnioskowanych informacji może być uznana za analogiczną do przytoczonej.

W zakresie obu pozostałych informacji, o jakie wnioskowało Stowarzyszenie – wyjaśnił, że odnoszą się one do dokumentów związanych z decyzją podjętą przez organ w sprawie zasłonięcia protestujących „parawanem”. Informacje, o których udzielenie wniosło Stowarzyszenie są informacjami związanymi z organizacją służby, a które znajdują się w posiadaniu organu.

W piśmie z 27 stycznia 2022 r. Komendant wyjaśnił, że do Komendy Rejonowej Policji Warszawa I w dniu 2 kwietnia 2021 r. nie wpłynęła żadna korespondencja z Sieci Obywatelskiej - Watchdog Polska stanowiąca przypomnienie o złożonym wniosku o informację publiczną.

W piśmie z 17 maja 2022 r. Stowarzyszenie oświadczyło, że nigdy nie otrzymało decyzji organu z 26 marca 2021 r., która została dołączona do akt niniejszej sprawy sądoadministracyjnej. Podniosła, że organ też nie poinformował jej o wydaniu decyzji, jak również akta przekazane przez organ nie zawierają dowodu wysłania decyzji poprzez skrzynkę ePUAP, ani nigdy ona do strony nie dotarła.

W odpowiedzi na wezwanie Sądu z 14 czerwca 2022 r. (korespondencja z 1 lipca 2022 r. (k. 107-108 akt sądowych) Komendant poinformował, że w związku z wnioskiem o informację publiczną Stowarzyszenia z 12 marca 2021 r. - odpowiedź została udzielona poprzez platformę e-PUAP w terminie ustawowym. Jednocześnie organ podkreślił, że pismem z 27 stycznia 2022 r. pod I. dz. KRP-WO-266/211/22 Komendant przekazał do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego skargę na bezczynność oraz całość posiadanej przez siebie dokumentacji tj. decyzję nr 20/21 z 26 marca 2021 r., pismo skierowane do Stowarzyszenia z 26 marca 2021 r. oraz potwierdzenie przesłania korespondencji przez e-PUAP w dniu 26 marca 2021 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 1 § 1 i 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. z 2021 r. póź. 137, ze zm.) sąd administracyjny sprawuje, w zakresie swej właściwości, kontrolę działalności administracji publicznej, pod względem zgodności z prawem, jeżeli ustawa nie stanowi inaczej. Kontrola działalności administracji publicznej przez sądy administracyjne, zgodnie z art. 3 § 2 pkt 8 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2022 r., poz. 329) - dalej p.p.s.a., obejmuje orzekanie w sprawach skarg na bezczynność

organów między innymi w sprawach podlegających rozstrzygnięciu w drodze decyzji administracyjnej lub postanowienia. Z beczynnością organu mamy do czynienia wówczas, gdy w prawie określonym terminie organ nie podejmuje żadnych czynności w sprawie lub, gdy wprowadzie prowadził postępowanie w sprawie, jednakże mimo istnienia ustawowego obowiązku, nie kończy go wydaniem stosownego aktu lub nie podejmuje czynności.

Z uwagi na to, że przedmiotem złożonej skargi jest beczynność w rozpoznaniu wniosku o udostępnienie informacji publicznej, Sąd rozpoznał skargę w trybie uproszczonym na posiedzeniu niejawnym, stosownie do treści art. 119 pkt 4 p.p.s.a.

Na wstępie należy zwrócić uwagę, że w sprawie bezsporne jest, że Komendant Rejonowy Policji Warszawa I - w myśl art. 4 ust. 1 pkt 4 u.d.i.p. jest podmiotem zobowiązanym do udostępnienia informacji publicznej, wobec czego prowadzenie wyводу w tym zakresie Sąd uznał za zbędne. Również poza sporem w niniejszej sprawie jest okoliczność, czy żądane informacje mają charakter informacji publicznej w rozumieniu art. 1 ust. 1 u.d.i.p.

Należy w tym zakresie wyjaśnić, że informacją publiczną w rozumieniu u.d.i.p. jest każda wiadomość wytworzona lub odnoszona do władz publicznych, a także wytworzona lub odnoszona do innych podmiotów wykonujących funkcje publiczne w zakresie wykonywania przez nie zadań władzy publicznej i gospodarowania mieniem komunalnym lub mieniem Skarbu Państwa. Przepis art. 6 ust. 1 w pkt 4 u.d.i.p. stanowi, że udostępnieniu podlega informacja publiczna m. in. o danych publicznych, w tym treść i postać dokumentów urzędowych, w szczególności treść aktów administracyjnych i innych rozstrzygnięć. Zatem jest nią treść dokumentów wytworzonych przez organy władzy publicznej i podmioty niebędące organami administracji publicznej, treść wystąpień, opinii i ocen przez nie dokonywanych niezależnie, do jakiego podmiotu są one kierowane i jakiej sprawy dotyczą. Ponadto informację publiczną stanowi treść wszelkiego rodzaju dokumentów odnoszących się do organu władzy publicznej lub podmiotu niebędącego organem administracji publicznej związanych z nimi bądź w jakikolwiek sposób dotyczących ich i są nimi zarówno treść dokumentów bezpośrednio przez nie wytworzonych, jak i te, których używają przy realizacji przewidzianych prawem zadań nawet, jeżeli nie pochodzą wprost od nich. Nie wszystkie działania podmiotów wymienionych w art. 61 ust. 1 Konstytucji RP będą związane z powstaniem informacji publicznej. Jeżeli informacja

dotyczy sfery prywatnej; niezwiązanej z działalnością państwa, nie podlega udostępnieniu, nawet jeżeli znajduje się w aktach sprawy prowadzonej przez organ.

W orzecznictwie sądów administracyjnych przesądzone zostało, że udostępnienie informacji publicznej jest czynnością materialno-techniczną, podobnie jak poinformowanie wnioskodawcy, że podmiot, do którego skierował on żądanie, nie ma informacji wskazanej we wniosku. Natomiast powiadomienie o tym, że żądana informacja nie jest informacją publiczną następuje „zwykłym” pismem. Przepisy u.d.i.p. zarezerwowały obowiązek wydania decyzji jedynie w przypadkach gdy żądana informacja jest informacją publiczną, lecz organ odmawia jej udostępnienia, bądź zachodzą przesłanki do umorzenia postępowania (art. 16 ust. 1 u.d.i.p.) – czyli, gdy istnieją ustawowe podstawy do odmowy udostępnienia informacji publicznej (art. 5 ust. 1 i 2 u.d.i.p), bądź przeszkody do jej udostępnienia w określony sposób lub w określonej formie (art. 14 ust. 2 u.d.i.p.). Zgodnie z art. 61 Konstytucji RP obywatel ma prawo do uzyskania informacji o działalności organów władzy publicznej oraz osób pełniących funkcje publiczne. Prawo to obejmuje również uzyskiwanie informacji o działalności organów samorządu gospodarczego i zawodowego, a także innych osób oraz jednostek organizacyjnych w zakresie, w jakim wykonują one zadania władzy publicznej i gospodarują mieniem komunalnym lub majątkiem Skarbu Państwa. Konkretyzację powyższej zasady stanowi ustawa z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej.

Z beczynnością organu administracji publicznej mamy do czynienia wówczas, gdy w prawnie ustalonym terminie organ nie podjął żadnych czynności w sprawie lub wprawdzie prowadził postępowanie w sprawie, ale – mimo istnienia ustawowego obowiązku – nie zakończył go wydaniem w terminie decyzji, postanowienia lub innego aktu lub nie podjął stosownej czynności. Dla dopuszczalności skargi na beczynność nie ma znaczenia okoliczność, z jakich powodów określony akt (decyzja, postanowienie lub inny akt) nie został podjęty lub czynność nie została dokonana, a w szczególności czy beczynność organu spowodowana została zawinioną lub niezawinioną opieszałością organu w ich podjęciu lub dokonaniu, czy też wiąże się z przeświadczeniem organu, że stosowany akt lub czynność w ogóle nie powinna zostać dokonana, wyrażającym się np. w odmowie wydania decyzji w związku z błędnym przekonaniem organu, że załatwienie sprawy nie wymaga jej wydania (vide: T. Woś /w:/ T. Woś (red.), H. Knysiak-Molczyk, M. Romańska, Prawo

o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Komentarz, Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis, Warszawa 2005, s. 86).

Bezczynność w zakresie dostępu do informacji publicznej występuje natomiast wyłącznie wtedy, gdy wniosek o udzielenie informacji dotyczy informacji publicznej, a jego adresatem jest podmiot zobowiązany do jej udzielenia. Ma ona miejsce wówczas, gdy we wskazanym w art. 13 ust. 1 u.d.i.p. terminie zobowiązany podmiot nie udzieli żądanej informacji lub nie podejmie nakazanych prawem czynności zmierzających do powiadomienia o przyczynach zwłoki i o dodatkowym terminie albo, podejmując te czynności, nie udzieli informacji w maksymalnym 2 miesięcznym terminie, albo nie wyda na zasadach przewidzianych w Kodeksie postępowania administracyjnego decyzji o odmowie udzielenia żądanej informacji publicznej.

Zaznaczyć należy, że aby można było mówić o niedopełnieniu przez podmiot zobowiązany obowiązku wynikającego z u.d.i.p., wniosek z żądaniem musi dotrzeć do adresata. Sąd w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę podziela wyrażony w orzecznictwie sądownoadministracyjnym pogląd, że ciężar dowodu świadczącego o wniesieniu wniosku do podmiotu zobowiązanego do udostępnienia informacji publicznej za pośrednictwem poczty elektronicznej obciąża wnioskodawcę, a nie adresata wniosku (por. postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z 22 maja 2012 r., sygn. akt I OSK 973/12; z 5 listopada 2015 r., sygn. akt I OZ 1414/15 publ. <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>).

Podobnie sytuacja ma się, jeśli rozważaniom podlega kwestia załatwienia wniosku zgodnie z przepisami u.d.i.p. Nie sposób przyjąć za wiarygodne w niniejszej sprawie twierdzenia organu, o braku pozostawaniu przez niego w bezczynności wobec niemożności przedstawienia dokumentów potwierdzających doręczenie decyzji oraz pisma z 26 marca 2021 r. stanowiącego odpowiedź na złożony wniosek.

Istotnie w tym miejscu należy przytoczyć, iż w orzecznictwie zgodnie wskazuje się, że dla uznania, że decyzja została skutecznie doręczona stronie, konieczne jest wykazanie tego przez organ (za: wyrok NSA z 28 czerwca 2019 r., sygn.. II OSK 641/19, oraz wyrok WSA w Szczecinie z 15 maja 2019 r., sygn.. akt II SAB/Sz 1/19) Jak z kolei stwierdził WSA w Warszawie w wyroku z 25 stycznia 2005 r. (sygn. akt III SA/Wa 1094/04) już brak pewności, co do miejsca pozostawienia zawiadomienia o złożeniu awizowanej przesyłki w urzędzie pocztowym, skutkuje niedoręczeniem przedmiotowych decyzji podatkowych. Całkowity ciężar wykazania, że Komendant decyzję wydał oraz doręczył spoczywa więc na organie administracji publicznej.

Czym innym jest bowiem „podjęcie” i „wydanie” decyzji administracyjnej. W piśmiennictwie wskazuje się, że przez podjęcie decyzji rozumie się „rezultat procesu decyzyjnego zachodzącego wewnątrz organu administracji państwowej”, natomiast przez wydanie decyzji „manifestację podjętej decyzji na zewnątrz, z czym mogą się wiązać określone skutki prawne” (W. Dawidowicz, Postępowanie administracyjne, 1983, s. 201). Wydanie (sporządzenie) decyzji zgodnie z wymaganiami art. 107 § 1 k.p.a. jest czynnością procesową wywołującą oznaczone skutki prawne. Przepis art. 109 § 1 k.p.a. zobowiązuje organ administracji publicznej do doręczenia stronie postępowania decyzji na piśmie, co należy rozumieć jako obowiązek doręczenia stronie oryginału pisemnej decyzji (por. J. Borkowski (w:) Komentarz, 1996, s. 497. Z kolei doręczenie decyzji zgodnie z art. 110 K.p.a. powoduje jej wejście do obrotu prawnego. Utrwalone już orzecznictwo sądowe wskazuje, że doręczenie podjętej decyzji choćby jednej stronie postępowania (przy wielości takich stron) uważa się za wejście takiej decyzji do obrotu prawnego, która wywołuje określone skutki prawne.

Tymczasem, z całości okoliczności sprawy niewątpliwie wynika, że o ile wniosek o udostępnienie informacji publicznej został przez Stowarzyszenie wysłany prawidłowo, tak już nie sposób wywieść na podstawie przekazanych i uzupełnianych przez Komendanta akt sprawy, że organ faktycznie dokonał doręczenia zarówno decyzji z 26 marca 2021 r. odmawiającej udostępnienia informacji publicznej, jak i doręczenia pisma z 26 marca 2021 r. będącego realizacją zapytania w zakresie pkt 3 wniosku. Nie budzi wątpliwości Sądu, że przesłanie decyzji mogło nastąpić drogą elektroniczną, natomiast sam fakt wysłania pisma nie może stanowić sam w sobie dowodu potwierdzającego jego prawidłowe doręczenie właściwemu podmiotowi.. Zatem w ocenie Sądu przedstawione przez stronę skarżącą dowody i argumentacja, wobec brak kontrdowodów ze strony organu administracji publicznej, potwierdzają brak doręczenia Stowarzyszeniu ww. pism.

W tym miejscu wskazać należy, że zasadność skargi na bezczynność nie jest uzależniona od powodów niepodjęcia czynności czy wydania aktu, a w szczególności od zawinionej czy niezawinionej opieszałości organu, czy od przekonania, że stosowny akt lub czynność w ogóle nie powinny zostać dokonane. Powyższe kwestie mogą co najwyżej mieć znaczenie dla kwalifikacji bezczynności, jako posiadającej albo nieposiadającej cech rażącego naruszenia prawa. Organ nie dotrzymał terminu określonego w art. 13 ust. 1 u.d.i.p., nie poinformował

Stowarzyszenia o przedłużeniu terminu na udzielenie odpowiedzi w myśl art. 13 ust. 2 u.d.i.p. Ustawowy 14-dniowy termin rozpoczął swój bieg od 12 marca 2021 r. i trwał do 26 marca 2021 r. Komendant nie zauważa, że brak doręczenia decyzji świadczy o niezrealizowaniu wniosku, stąd też zasadnym było stwierdzenie, że dopuścił się on bezczynności w zakresie rozpoznania pkt 1 i 2 wniosku z 12 marca 2021 r.

Jednocześnie wobec wydania decyzji, zasadne było jedynie zobowiązanie organu do jej prawidłowego doręczenia, a także zobowiązania organu załatwienia wniosku w zakresie pkt 3. Wyjaśnić należy bowiem, że udzielona pismem z 26 marca 2021 r. replika nie stanowi odpowiedzi na zadane przez Stowarzyszenie pytanie w pkt 3. Jest ono bowiem skorelowane z pkt 2 wniosku, który to stał się przedmiotem wydanej decyzji. Pismo z 26 marca 2021 r. ma charakter informacyjny, traktuje ogólnie o zasadach używania „parawanów” przez Policję. Stąd też, jeżeli organ uznaje, że podobnie jak informacja wnioskowana w pkt 2, ta z pkt 3 obwarowana jest ograniczeniem prawa do informacji związanym z art. 20a ust. 1 ustawy o Policji, zgodnie z którym Policja, w związku z wykonywaniem zadań wymienionych w art. 1 ust. 2 ustawy, zapewnia m.in. ochronę form i metod ich realizacji oraz informacji, a także danych identyfikujących policjantów, to również w tym zakresie powinien wydać decyzję administracyjną.

W okolicznościach niniejszej sprawy zauważyć również należy, iż obecna treść art. 149 § 1 p.p.s.a. ujęta została w trzech odrębnych jednostkach redakcyjnych (punktach). Uwzględnienie skargi na bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania przez organy w sprawach wymienionych w komentowanym przepisie polega więc na zobowiązaniu organu administracji publicznej do wydania w określonym terminie aktu lub interpretacji (pkt 1) lub stwierdzenia albo uznania uprawnień lub obowiązków wynikających z przepisów prawa (pkt 2). Komentowany przepis w pkt 3 jako odrębną postać uwzględnienia skargi na bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania przewiduje stwierdzenie, że organ dopuścił się bezczynności lub przewlekłości postępowania. Wymieniony przepis przyznaje więc sądowi administracyjnemu kompetencję do stwierdzenia, że wystąpiła bezczynność lub przewlekłość, jeżeli z uwagi na zakończenie postępowania nie ma już potrzeby wydawania aktu lub dokonania czynności. Jak trafnie podkreśla się w piśmiennictwie ta forma rozstrzygnięcia będzie miała miejsce wówczas, gdy po wniesieniu skargi na bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania organ

załatwi sprawę (por. A. Kabat, w: B. Dauter, A. Kabat, M. Niezgódka-Medek: "Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Komentarz", teza 2, LEX 2016).

Jednocześnie zgodnie z treścią art. 149 § 1a p.p.s.a. w przypadku uwzględnienia skargi przez sąd i stwierdzenia stanu bezczynności w załatwieniu wniosku o dostęp do informacji publicznej jest on jednocześnie zobowiązany do dodatkowego stwierdzenia, czy bezczynność miała miejsce z rażącym naruszeniem prawa. W orzecznictwie prezentowany jest pogląd, że rażącym naruszeniem prawa jest naruszenie ciężkie, które nosi cechy oczywistej i wyraźnej sprzeczności z obowiązującym prawem, niepozwalające na zaakceptowanie w demokratycznym państwie prawa i wywołujące dotkliwe skutki społeczne lub indywidualne. Dla uznania rażącego naruszenia prawa nie jest wystarczające samo przekroczenie przez organ ustawowych terminów załatwienia sprawy. Rażące opóźnienie w podejmowanych przez organ czynnościach ma być oczywiście pozbawione jakiegokolwiek racjonalnego uzasadnienia (por. wyrok NSA z 24 lipca 2015 r., sygn. akt II OSK 3237/14, publ. LEX nr 1803268; wyrok NSA z 21 czerwca 2012 r., sygn. akt I OSK 675/12, publ. CBOSA). Środek ten winien być interpretowany ściśle i stosowany w sposób ostrożny. I choć postępowanie organu w niniejszej sprawie, a właściwie jego brak do czasu wniesienia skargi, w oczywisty sposób jest naganne, to nie sposób dopatrzeć się w nim cech rażącego naruszenia prawa.

W ocenie Sądu okoliczności sprawy choć nie usprawiedliwiają pozostawienia wniosku Skarżącej bez odpowiedzi do czasu wniesienia skargi na bezczynność, to ciężko przypisać im znamiona uporczywości. Z nieznanych Sądowi przyczyn decyzja nie została doręczona Stowarzyszeniu. Działanie organu obliczone zostało na zachowanie 14dniowego terminu, o czym świadczy data sporządzenia decyzji tj. 26 marca 2021 r. Organ zamierzał doręczyć stronie decyzję, natomiast nie wykazał by tak się stało. Stąd też Sąd uznał, że z okoliczności niniejszej sprawy nie wynika by działania organ nosiły znamiona uporczywości i nie sposób zakwalifikować bezczynności organu, jako mającej miejsce z rażącym naruszeniem prawa.

Z powyższych względów, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, na podstawie art. 149 § 1 pkt 1 i § 1a p.p.s.a. w zw. z art. 119 pkt 4 i art. 120 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, orzekł jak w punkcie 1, 2, 3 sentencji wyroku. O kosztach postępowania Sąd postanowił w punkcie 4 sentencji wyroku, w oparciu o art. 200, art. 205 p.p.s.a.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem
Monika Gierón
specjalista

